

2. neděle adventní – 7. prosince 2014

čtení: Jk 5,7-11

kázání:

„Aby tvoji milí byli zachováni, pomoz svou pravicí, odpověz nám!“ (Ž 60,7) Neponechávej nás na pochybách a v nejistotě, Bože, naše spásu, dávej zaznít svému slovu ujištění a naděje.

 L 21,25-33

Podívejte se na jabloň nebo na nějaký jiný strom. Když už z něj listí opadá, sami víte, že zima je blízko. Ano, tak nějak bychom si my, setry a bratři, upravili to Ježíšovo podobenství. Jednak bychom tím zohlednili jinou zeměpisnou šířku, ve které žijeme, a tudíž i to, co u nás roste, ale především abychom dnes vzali v potaz, jaké roční období nám nastává. Když pozorujeme přírodu a vidíme, co se v ní děje, pak většinou nejsme na pochybách, jaký čas můžeme očekávat.

Jenomže v otázce Božího království to tak jednoduché pro nás není, a to navzdory Ježíšovým slovům: „Tak i vy, až uvidíte, že se toto děje, vězte, že je blízko království Boží.“ Co že se to má dít? Jakých událostí máme být svědky, abychom si byli jisti blízkostí Božího království, abychom rozpoznali, že k nám přichází?

Snad když uvidíme události, jaké evangelium popisuje? Vždyť ty nevypadají vůbec nijak povzbudivě. Na zemi úzkost národů, bezradných, kam se podít. Lidé budou zmírat strachem. Nebeské mocnosti se zachvějí. Jakoby člověk sledoval televizní zpravodajství. Úzkost z toho, že někdo zpochybňuje mírové poválečné uspořádání Evropy, že rozpoutává novou studenou a vlastně i tu opravdovou, velmi „horkou“ válku. Bezradnost politiků, kteří hledají řešení, jen aby nás moc nebolelo, ale přitom jsme my vyhráli. Bezradnost lidí, dokonce celých národů, které před výbuchy násilí nebo před bídou a hladem opouštějí své domovy, vydávají se na cestu do neznáma, nevěda kam. A veliké otřesy. Třeba otřesy na burze. Nebo otřesy způsobené pnutím a posuny zemských desek. Jistoty se chvějí a hrouť.

Proč máme tohle poslouchat v adventu? My se chystáme na poklidnou a radostnou vánoční atmosféru, proč si jí máme nechat kazit? Proč se tím znejšťovat? My si chceme uklidit, nakoupit dárky, napéct cukroví, a to v klidu jak jen to jde – a do toho takovéhle výjevy, hrůza a děs! Proč? Jsme rádi, že se nás to netýká.

Opravdu? Opravdu se nás to netýká? Je to přece náš svět a události v něm. Zmíněné otřesy na burze před pár lety jsme pocítili všichni, i když nevlastníme ani jedinou akcii. Současná krize na Ukrajině je nám mnohem blíže, než si chceme připustit. Stejně tak boje v Sýrii a Iráku – jsme do nich vtaženi všichni, nejen vojáci, kteří tam slouží na misi a z nichž někteří i padli, nejen jejich rodiny. Tohle všechno patří i do našich životů.

A Ježíš nám to v evangeliu připomíná. Abychom na to i při všem chystání se na svátky nezapomněli. Abychom měli oči otevřené i pro tyto skutečnosti, abychom před nimi neutíkali do své pohody, neuzavírali se do svého sobectví.

Otázkou je proč? Evangelium určitě nechce děsit. Taky v něm totiž v souvislostech s tím vším padají slova jako: „Vy se nebojte a neděste. Nedejte se zmást, nedejte se odradit od své víry, odvést od své naděje.“ Tohle všechno je svět, je takový už mnohá staletí. A lepší to nebude. Nelepší se to samo od sebe. A nevymizí tyto hrůzy ani na základě žádného lidského zdroje, který máme k dispozici. A přesto tu naděje na zásadní zlepšení je!

Ta naděje přichází. Přichází tak říkajíc z vnějšku. Přichází od Boha. I tehdy, když se toto všechno bude dít. I když by lidé propadli beznaději a strachu, „užří Syna člověka přicházet.“ On přijde do bídy našeho světa, právě tak, jak si to budeme připomínat o Vánocích. Přijde chudý, nikde nevitáný a nepřijímaný, zavátý jakýmsi politickým rozhodnutím daleko od domova. Ale přesto přijde. Navzdory válkám, strachu, otřesům přijde. Přijde, aby nastolil Boží království. Přijde a přinese to, co si nikde nekoupíte, nikde neseženete, nezajistíte ani dvanácti, ani čtyřiceti druhy cukroví, nenavodíte si to žádnou výzdobou ani zkonsumovanými nápoji. Syn člověka přijde a přinese nám pokoj a smíření, radost a štěstí, harmonii a lásku, život budoucího věku. Přinese to vše jako nezasloužený dar.

Taková je naše naděje, která přichází. Navzdory nedobrému stavu našeho světa. Přichází a my jí máme vyhlížet. Ať se děje cokoli, není potřeba se bát, že by se záchrana a spása vymkla Pánu Bohu z rukou.

To, že se na světě dějí zlé věci, velmi zlé věci, to, že se třeba i nám dějí osobní tragédie, to souvisí s pomíjivostí stvoření a s hříchem a zlem, ve kterém „svět leží.“ A my víme, že nebe a země pominou. A dokud se nás to úplně netýká, tak k tomu i celkem vyrovnaně přitakáme. Ale máme též slyšet, že Ježíšova slova nepominou. Že právě v nich smíme mít ten základ, ze kterého pučí a vyrůstá naděje. Podobně jako listy na fíkovníku.

A už jsme zase u toho podobenství. Strom, který byl holý, se najednou zazelená. Ono je důležité, že nám Ježíš staví před oči právě tuto etapu vegetačního cyklu právě v čase, kdy my spíš vnímáme to opadávání, ten zánik. Podobně jako při dumání o našem světě. I o něm soudíme, že to s ním jde od desíti k pěti. Přesto smíme čekat, že vyrostě něco podobného zelenajícímu se fíkovníku. Nová naděje. Bude nám dána. Přijde. I pro nás a pro náš svět.

Tahle slova nepodléhají zániku. Jsou trvalá, neotřesou se. Je možno na ně spoléhat. Je možno očekávat jejich naplnění. Všem hrůzám navzdory přijde Syn člověka a ustanoví Boží království.

Amen